

Zygmunt Jan Rumel

Dumka

Niepodległość i Pamięć 20/3-4 (43-44), 72

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

DUMKA

Gdy cieniem po stepie
Tatarskie dwuroże
Nadziało na buńczuk
Włochaty proporzec

I cugłom puściwszy
Kosiło badyle
Strzemiem o siodło
Ze skóry kobylej,

To chutor przypadał
Do ziemi wołaniem,
Czy kopyt pędzących
Posłyszysz już granie?...

Czy strzałą nie dzwonić
O siwy częstokół,
A konia stoczywszy
Kulbaką do boku

Na burzan wywodzić,
Na chmiel i tatarak
I śladem się puścić
Dwurożnym w moczarach.

Z Kudaku wywołać
Śpiącego tam Lacha,
By sprawił husarię
Na gniadych wałachach,

Buławą przeczesał
Srebrzystej snop brody
I Boha pokłykał
Ta maty-swobodu,

Świtania pokrasił
Czerwoną maliną
Sen jucznych dwuroży
Karmionych padliną...

I słońkiem dniewnym
Co w wodzie płakało,
Zwycięskim kopytom
Podkowę dał białą.

Chutorom odpasał
Częstokół cięciwę
I miodu utoczył
Na sny czornobrywe...

Czerwiec 1941